

ANA ROTEA a fost mai întâi povestitoare. Povestitul a început chiar de când era foarte mică, mai precis, de când a ascultat prima poveste la pick-up (aparatură veche de care copiii de azi n-au auzit) și a vrut să o spună mai departe.

Toată copilăria ei le-a povestit fraților, dar și copiilor de afară, în timpul pauzelor de la joacă, tot ce citea sau își imagina, tot ce era frumos de povestit: despre copii și adulți, despre animale și lucruri.

A continuat să povestească, mai în glumă, mai în serios, în timp ce urma Facultatea de Drept și alte cursuri, iar apoi în timp ce lucra, în timp ce șofa, în timpul cinei cu familia sau la ora de culcare a băiatului ei.

Pentru că cei mai fideli ascultători i-au fost dintotdeauna copiii, a decis să scrie cărți pentru ei. Cărțile vor putea ajunge în mult mai multe locuri și la mult mai mulți ascultători, a gândit povestitoarea și a devenit autoare.

Ana Rotea

Dosarul mascotelor Patata

A cincea aventură
a Detectivilor Aerieni

ARTHUR

Redactor: Ioana Vilcu
DTP: Crenguța Rontea
Ilustrație copertă: Bilyana Velikova
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROTEA, ANA

Dosarul mascotelor Patata: Al cincilea caz al Detectivilor Aerieni / Ana Rotea. – București: Editura Arthur, 2018

ISBN 978-606-788-391-6

821.135.1

Tiparul executat la:

© Editura Arthur, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

Ați avut vreodată o datorie? Nu mă refer la datoria la întreținere – fie ca ea să rămână cât mai mult timp în grija părinților! Dar ați fost vreodată în situația în care un prieten v-a făcut un serviciu și i-ați rămas dator?

Ei bine, eu am reușit să mă îndatorez față de PATRU prieteni deodată! Fix față de acești patru prieteni ar fi fost foarte indicat să nu am datorii, din următoarele motive: cei în cauză sunt copii (și deci nerăbdători să primească ceea ce li se cuvine), îmi sunt vecini de bloc (și așadar imposibil de evitat) și, pe deasupra, sunt membrii echipei Detectivilor Aerieni (iar cu detectivii nu te pui).

— Nu știu față de care dintre noi trebuie să te achiți mai întâi, îmi spune Teo, unul dintre cei patru creditori, afundându-se confortabil în fotoliul meu de la geam. Ești la fel de datoare față de noi toți.

— Iar noi, fiind copii, nu stăm bine cu răbdarea, îmi confirmă ceea ce vă spuneam la început Ada, a doua

creditoare, învârtindu-se cu scaunul ergonomic de la masa mea de lucru.

— Unde mai pui că față de mine și față de Bibi, fiind frați, trebuie să te achiți în același timp, iar nu pe rând, ca să nu ne suspectăm unul pe altul că am fi tratați diferit. Doar nu vrei să ne strici o frăție până acum excelentă! mă ceartă deja Bobo.

Frații Bobo și Bibi sunt ceilalți doi creditori și se lăfăie pe canapeluța mea pentru musafiri.

— Bine, dar cât de datoare mă considerați totuși? Îi întreb eu din picioare, căci desigur că nu am unde mă așeza în propriul birou.

— Destul de datoare, dacă ne amintim cum noi patru l-am salvat pe Sherlock, cel care e câinele tău la bine și la rău, dar pe care l-ai abandonat și te-ai dus să te plimbi prin țări străine! îmi reamintește Teo.

— Nu l-am abandonat, ci vi l-am lăsat în grijă, așa cum ne înțeleseserăm! protestez eu. Știți foarte bine că am avut o treabă urgentă în străinătate și că nu-l puteam lua...

— Acceptăm și varianta asta, dacă te face să te simți mai bine, mă întrerupe Ada. Totuși, Sherlock a rămas toată vara în grija noastră. Dacă nu eram noi patru...

— Dacă nu săreați voi patru cu oferta voastră de a avea grijă de Sherlock, apelam la alți vecini! încerc eu să nu mă

las dovedită și mă sprijin, prefăcându-mă cât mai nepăsătoare, de bibliotecă.

— La cine, la Geta de la etajul patru? pufnește Bobo cu dispreț. Doar ne aducem aminte cu toții ce a pățit Popcorn, porcușorul de Guineea, de care avea ea grijă.¹

— Sunt sigură că găseam, dintre atâția vecini, măcar unul care să nu-mi scoată ochii după ce m-ar fi ajutat un pic.

— Dar noi nu-ți scoatem ochii, intervine grav Bibi cel mic. Noi doar îți aducem mereu aminte că te-am ajutat toaată vaaara.

— Mda, mare diferență, ce să zic, mormăi eu. Oricum, Sherlock este și prietenul vostru, ba chiar e al cincilea membru al echipei voastre de detectivi, din câte știu eu. De ce faceți atâta caz de faptul că v-ați ajutat prietenul?

— A, nu, Sherlock nu ne datorează nimic, se grăbește Teo să specifice. Plăcerea a fost de partea noastră, Sherlock!

Beagle-ul Sherlock, de care am uitat să vă spun că ocupa și el un loc în birouașul meu, anume pe covor, tocmai strănută perfect indiferent la discuția noastră.

— Aha, deci datoare rămân doar eu. Nu poate fi totuși o datorie atât de mare, fiindcă nu m-ați ajutat, așa cum susțineți, toată vara, ci doar câteva zile din vară!

¹ Referire la primul caz al Detectivilor Aerieni, *Dosarul Popcorn*, în care numitului Popcorn i s-au întâmplat unele chestii. (N. a.)

— Poate, dar e mai avantajos pentru noi dacă ro-
tunjim acele zile și spunem că a fost vorba de toată vara,
îmi explică Bobo. Te facem să plătești mai mult în felul
ăsta.

— Eu nu încerc să mă sustrag de la datoriile mele, ce-
dez eu în același timp cu biblioteca, din care au început
să cadă cărți peste mine. Doar că vă cunosc atât de bine!
De câte ori mă confrunt cu vreo doleanță de-a voastră,
nu îmi mai rămâne timp pentru nimic altceva!

— Dar ce mare chestie ți-am cerut noi până acum?
gesticulează grăbiți copiii.

— Să vă scriu cărți! spun eu. Aveți idee cât timp mi-a
luat să fiu Autoarea voastră? Când scriam pentru voi, îmi
mai rămânea timp doar cât să-mi mai fac câte cinci cafele
pe zi!

— Bei atâtea cafele... mă dojenește Bibi cu un degețel.
Și nouă nu ne dai!

— Hai, lasă, că e minunat să scrii pentru copii, mă
consolează ceilalți detectivi.

— E... e absolut minunat, recunosc eu.

— Atunci mai scrie-ne o carte, ce să mai! strigă ei fe-
riciți.

— Ha?

— Da, da, vrem încă o carte! O carte despre ce ni s-a
întâmplat vara asta la țară, cât timp ai fost tu plecată!
Am avut un nou caz de rezolvat!

— Vai, să scriu despre un caz care a durat o vară în-
treagă? mă lamentez eu.

— Chiar tu ai spus că nu e vorba de o vară întreagă.
Cazul în sine a durat doar o zi, de fapt. Va fi o carte scurtă!

— Oare? încep să am îndoieli. Știu eu de unul care
a povestit o singură zi și a scris cât pentru 20 de ani...¹

— Îți vom povesti chiar acum tot ce s-a întâmplat!
A fost teribil! Vrei? Vrei să scrii?

— Apoi... îmi ștergeți datoria față de voi?

— Doar dacă ne place cartea! spune Bobo.

Și batem palma. Sunt sigură că le va plăcea cartea. Am
eu o metodă care nu dă greș: când le voi citi cele scrise, îi
voi îndopa cu ciocolată. Astfel îndulciți, vor fi mai puțin
critici. Desigur că nu se vor abține să nu scrie în text peste
mine, dar cu asta ne-am obișnuit deja, nu-i așa?

Detectivii Aerieni au dreptate, am o datorie față de ei,
datorie care se va șterge odată cu apariția acestei cărți.
Mă întreb cum va fi să ne vedem fiecare de viață după ce
toate învoielile și datoriile noastre se vor fi pus la punct.
Fără să-i aud, îi privesc o vreme cum turuie unii peste
alții, cum gesticulează, cum râd împreună. Cât pot să
râdă copiii ăștia!

---

¹ James Joyce a scris *Ulise*, roman a cărui acțiune se petrece într-o
singură zi, dar care are în jur de 700 de pagini cu un scris mărunț!
Dacă vă încercați forțele cu *Ulise*, nu fiți răi și spuneți-mi și mie cum
se termină. (N. a.)

Dar nu este acum vremea pentru contemplație, căci avem un caz nou de povestit într-o carte. Mă așez pe covor, lângă bătrânul Sherlock, și îmi iau conștiincios notițe în timp ce detectivii îmi povestesc cazul din această vară. Nu trebuie să îmi scape nici de data asta nimic din hazul și dinamismul întâmplărilor prin care au trecut.

Așadar, pe timp de vară și undeva la țară, a avut loc o nouă aventură reală a Detectivilor Arieri: Teo, zis Marlău; Ada, zisă Gesicaflecer; Bobo, zis Bolumbo; Bibi, zis Scupidu, și Sherlock, zis (uneori) Șerloc. Succes, copii!

CAPITOLUL 2

Pregătiri pentru o vară „bio“

Pe la finalul lunii august, după ce concediile părinților s-au cam terminat, iar vacanțele în familie au rămas în aparatul foto, de unde nimeni nu se grăbea să le scoată, pentru copii a apărut întrebarea: „Și acum?“ Mai era destul timp până la școală, dar ce se putea face cu acest timp... nu se prea știa.

Invers decât restul lumii normale, eu am stat toată prima parte a verii în blocul aproape pustiu, iar la sfârșit de august, când toți ceilalți reveneau acasă, am fost chemată urgent în străinătate. Când am verificat documentele necesare ca Sherlock să mă însoțească, am constatat că nu erau deloc în regulă și că nu-l puteam lua cu mine! Așa că l-am invitat la o plimbare în parc pentru a discuta cu el despre despărțirea noastră temporară, însă inevitabilă.

Cel puțin aveam de gând să-l scot la o plimbare, însă nu am reușit să ieșim din scara blocului. Mai mulți copii se îngrămădiseră și ocupaseră cu variatele lor activități cele câteva trepte de la ieșire.

— Nu poți călca acolo, e bucătăria păpușilor! m-a apostrofat o fetiță, privindu-mă crunt cum mă apropii de vraful de oale minuscule de pe treapta de sus.

— Pe aici e în regulă? am întrebat deplasându-mă puțin la dreapta și împingând atent cu vârful piciorului niște cutii de carton.

— Ție ți-ar plăcea să calce cineva încălțat prin așternuturile tale? m-a întrebat acru o altă fetiță, scuipându-mă – fără să vrea – printre golurile lăsate de niște dinți lipsă.

— Nu prea mi-ar plăcea, am recunoscut eu, descoperind că în cutii „dormeau“, cu un aer îmbufnat, niște păpuși. Dar, dacă aș vrea totuși să ies din scara blocului, cum m-ați sfătui să procedez?

— Sari și tu peste! mi-au spus fetițele în marea lor îngăduință.

Cum de nu m-am gândit? Un salt peste treapta bucătărie-dormitor, dar și peste următoarea treaptă pe care se înșirau niște piese de lego, poate și peste a treia pe care se aflau, abandonate, niște cărți de joc recent împărțite pentru patru jucători... Nu era mare lucru: doar un scurt zbor peste trei trepte și, având în vedere condiția mea sportivă, o luxație de gleznă. Ezitam.

Apoi i-am văzut pe trepte, ceva mai jos. Erau cei patru detectivi din scara noastră, Teo, Ada, Bobo și Bibi, formând un grup agitat. I-am și auzit.

— Să stăm o săptămână la țară nu e deloc mult! pleda Bobo pe lângă amicii lui.

— Și e așa de frumoos! îi ținea isonul fratele mai mic, Bibi.

— Nici nu-s multe fete pe acolo, deci te voi băga mereu în seamă, Ada, a găsit Bobo un avantaj pentru fată.

— Ce bucurie pe capul meu, s-a strâmbat ea.

— Dar la țară nu avem calculatoare sau internet, a spus Teo.

— Crede-mă, nu le vei simți lipsa! l-a asigurat Bobo. Se găsesc mereu chestii distractive de făcut.

— Dar ce va spune bunicul vostru când în loc de doi copii, nepoții pe care-i aștepta, apar patru? s-a îngrijorat Ada.

— A spus deja! a anunțat Bibi.

— Bunicul a spus: „Unde mănâncă doi copii, pot mânca și patru“, a dat Bobo un răspuns mai complet.

— Chiar și un câine? a spus Ada mângâindu-l pe Sherlock, care, nepăsător față de apartamentele de păpuși și alte jocuri peste care călcase, ajunsese până la amicii lui, părăsindu-mă pe treapta de sus.

— Chiar și un câine, a aprobat Bobo. Tata ne va duce mâine pe toți cinci la țară!

— Dragilor, am strigat eu la ei, despre ce câine vorbiți voi acolo?

— Despre Sherlock, desigur, mi-a răspuns Teo. Dacă echipa Detectivilor Aerieni se mută la țară pentru o săptămână, Sherlock nu poate lipsi!

— Oricum voiai să ne rogi să avem grijă de el, a spus Bobo. Tu pleci curând și n-ai alți prieteni pe care să-i rogi să stea cu Sherlock...

— Dar ce detectivi buni sunteți, m-am mirat eu cu ipocrizie. De unde știți, mă rog, că nu am o mulțime de prieteni? Hm, mai bine hai să lăsăm baltă subiectul ăsta! Dar de unde știți voi că am să plec curând?

— Te-am auzit târându-ți geamantanul de la uscătoria blocului până în casă, a spus Ada.

— Aha, așa v-ați prins că plec. Dar poate că îl iau pe Sherlock cu mine!

— Nu prea pari genul care să se îngrijească de actele unui câine, a respins Bobo această ipoteză. Nu m-aș mira să ai chiar tu actele expirate.

„Ups, nu am verificat și pașaportul meu!“ mi-am dat seama imediat după ce apucasem să-i bălăcăresc în gând: „Nesuferiții ăștia mici!“ [DETECTIVII: *Nesuferită ești tu!*]

Dar aveau dreptate: trebuia să-i găsesc o cazare temporară lui Sherlock. Așa că, în acea seară, am apelat la bunăvoința vecinului meu Calamitate, tatăl lui Bobo și al lui Bibi, căzând de acord ca, la plecarea copiilor la țară de a doua zi, Sherlock să li se alăture.

Ada și Teo primiseră acordul părinților să meargă în vacanță la bunicii familiei Calamitate, iar eu, considerându-i măcar pe aceștia doi copii responsabili și apropiați de Sherlock, am îndrăznit să sper că totul va fi bine. Asta până să înceapă întrebările fraților Bobo și Bibi cu privire la Sherlock...

— Știe să sară de pe un pod în apă? Podul de la bunici nu e foarte înalt, are vreo trei metri cel mult... hai, patru...

— Care sunt punctele lui forte în luptă? Se prinde bine cu dinții de adversar sau doar îl sfâșie?

— Cât de bine rezistă în urmărirea unui animal mai temperamental? Să zicem a unui taur...

— Cum se comportă fără mâncare și apă într-o expediție de câteva zile în sălbăcie?

— Nu vă faceți probleme, se auzea și vocea tatălui Calamitate. Părinții mei vor avea grijă de Sherlock la fel ca de copii...

Sherlock e un câine destul de bătrâior și cu tabieturi, care nu doarme fără păturica lui, nu sfâșie decât ambalajul de la vreo gustărică, se luptă doar cu rățușca lui de cauciuc și numai la provocarea acesteia (are o privire teribil de enervantă individă), nu sare de pe poduri – nici măcar peste mese nu sare, fiind obișnuit să mănânce regulat, nu să flămânzească în expediții. Astea toate le-am turuit copiilor a doua zi dimineața, după o noapte de nesomn, în care mi-am făcut mii de griji pentru bietul